

1.

Twaalf dagen geleden. De piloten die hen brachten hadden grote moeite om het kleine stipje midden in de ruwe Beringzee te ontdekken. Opwaaiend schuim en hoge golven maakten het opsporen vrijwel onmogelijk. Desondanks zochten ze, vechtend tegen de elementen, al een half uur tevergeefs verder. Zelfs met de extra voorraad brandstof kon de helikopter niet eeuwig blijven rondcirkelen, en over een paar minuten moesten ze terugkeren naar hun basis. Juist op dat moment zag een van hen de boot. Bungelend aan de lier zakten de vier mannen naar het glibberige zwarte dek dat onder hen lag.

‘Ik neem aan dat u de leider bent,’ was de enige opmerking die de kapitein tegen luitenant Francis Walsh maakte, toen hij als eerste aan boord van de supermoderne atoomonderzeeër stapte. De kapitein had haast, onderzeeboten waren gebouwd voor het diep van het water, niet om er roerloos in rond te dobberen.

Geen van de mannen die aan boord kwam, droeg het kenmerk van hun eenheid. Ook de rangonderscheidingstekens ontbraken op het uniform. Alleen de vlag op de rechtermouw en het accent waarmee ze spraken, verried dat ze Amerikanen waren. De kapitein had opdracht gegeven hen met rust te laten. Net als zijn eigen bemanning moesten ze zich op hun eigen taak concentreren.

Vannacht wilde Francis met zijn mannen ongemerkt het land binnensluipen. Voorzichtig steeg de onderzeeër uit zijn donkere schuilplaats naar de oppervlakte. Ondertussen luisterden de sonarsystemen naar de aanwezigheid van schepen. Terwijl de bemanning op periscoopdiepte de omgeving in de gaten hield, verlieten ze een voor een via de nauwe ontsnappingstunnel de onderzeeër. Iets waar Francis nog steeds grote moeite mee had. Telkens kwam dan het beeld uit zijn jeugd naar boven.

Het gebeurde tijdens een zwempartij met vrienden. Ze waren het meer opgeroeid toen plotseling bij een stoeipartij het scheepje omsloeg. Zijn voeten bleven in de touwen hangen en het zinkende bootje trok hem naar beneden. Hij zag hoe het meer zich boven hem sloot. Instinctief schreeuwde hij, maar het geluid bereikte niemand. Hij herinnerde zich de paniek, het onderdrukken van de reflexen om adem te halen, het bonzen van zijn hart, de angst om niet meer terug te keren. Gelukkig

zwommen zijn kameraden hem na en konden hem op het laatste moment bevrijden. Proestend kwam hij boven water. Hij had het nooit tegen zijn ouders verteld, in de wetenschap dat ze hem voor eeuwig toegang tot een boot zouden ontzeggen.

Toen hij in de nauwe tunnel kroop, wekte het vertrek de claustrofobische emoties uit het verleden weer op. Door de zuurstoffles op zijn rug kon hij zich amper bewegen. Terwijl de buis in een stortvloed volstroomde, voelde hij voor een kort moment paniek in zich opkomen. Op dat moment dacht hij terug aan wat de SEALs hem tijdens BUD/S in de Drown proofing hadden geleerd. Ze hadden zijn voeten samengebonden en de handen op zijn rug geboeid. Vervolgens moest hij 20 minuten lang in het zwembad van gebouw 164 allerlei oefeningen doen. Rustig blijven, denk aan je ademhaling, blokkeer alle negatieve gedachten, klonk in zijn hoofd.

Hij voelde hoe zijn ademhaling rustiger werd. Seconden later ging het groene licht aan. De buis was helemaal gevuld. Voor zijn gevoel zat hij al uren opgesloten. Hij reikte met zijn hand naar het wiel boven hem en draaide met de klok mee, tenminste dat probeerde hij. Hoe hard hij er ook aan trok, er kwam geen beweging in. Hij voelde een nieuwe paniekgolf in hem opkomen. Onmiddellijk keerde de bulderende commando's van de drilsergeant terug in zijn hoofd: rustig blijven, denk aan je ademhaling, blokkeer alle negatieve gedachten. De paniek verdween en het spookbeeld verdween uit zijn hoofd.

Wat had de bemanning ook alweer gezegd: hendel overhalen en dan aan het wiel draaien? Boven zich zag hij de handgreep van het wiel en pakte die stevig vast. Met zijn benen klemde hij zich vast in de smalle buis, om met zijn armen kracht te kunnen zetten. Het wiel bewoog een paar millimeter, verder kwam hij niet. Hij drukte zijn benen nog harder tegen de tunnel en trok opnieuw. Geen beweging. Hij draaide het wiel toch met de klok mee, waarom ging het dan verdomme niet open? Paniek kwam weer opzetten.

Hij herhaalde de opdracht van de bemanning in zijn hoofd: hendel overhalen en dan aan het wiel draaien. Verdomme, dat deed hij toch. Waarom werkte het niet? Hij haalde een paar keer diep adem. Rust keerde terug en hij pelde de opdracht woord voor woord af.

De hendel, hij was de hendel waarmee het luik was gezekerd vergeten! Zijn hand ging naar rechts. Hij voelde de hendel zitten, trok eraan en hoorde een zachte klik. Gelijktijdig verkleurde het licht in een rode gloed. Hij pakte het wiel opnieuw vast en trok eraan. Dit keer kon hij het

soepel rechtsom draaien. Toen hij niet meer verder kon draaien, drukte hij tegen het luik. Op dat moment verdween het gevoel van angst en zijn ademhaling werd rustiger. De routine van de urenlange trainingen nam het over. Voorzichtig wrong hij zich uit de ruimte. De flippers aan zijn voeten drukten hem steeds verder de zee in. Daarna sloot hij het luik en draaide het wiel tegen de wijzers van de klok in. De tunnel was gereed voor de volgende ontsnapping.

Hoewel het donker was, kostte het hem geen enkele moeite om de speciale ruimte aan de bovenkant van de onderzeeër te vinden. Een rij zwakke lichtjes wees de weg naar de weggewerkte vergrendeling van het luik. Hij zag dat Jayden, een van de mannen die met hem aan boord was gekomen, met zijn duim en wijsvinger het "ok" teken vormde en hem zonder een spoor van spanning aankeek. Tien minuten later hadden ook de twee andere teamleden de onderzeeboot verlaten en zweefden de vier mannen boven de bergplaats.

Met een krachtige ruk trok Francis aan de vergrendeling. Langzaam ging het luik open en werd de vrachtruimte aan de buitenkant van de drukhuid zichtbaar. Behalve de opgevouwen rubberboot lagen er hun waterdicht verpakte rugzakken in. Behendig haalde hij de boot uit het magazijn en trok aan het gele koord. Binnen amper tien seconden vulde de lucht uit de persluchtfles de zijanten. De eraan vastgebonden rugzakken fungeerden als een drijfanker. Het voorkwam dat de boot, als een kurk van een geopende fles champagne, uit het water knalde. In plaats daarvan zweefde de dinghy traag naar de oppervlakte. Het eraan bevestigde touw voorkwam dat die wegdreef.

Voorzichtig stak Francis zijn hoofd boven water. Behalve de boot zag hij niets bijzonders. Door het touw was hij die tot op een armlengte afstand genaderd. Hij greep de lus aan de buitenkant, sloeg zijn armen over de rand en klom erin. Ondanks ontelbare oefeningen kostte het veel kracht. Gedurende een paar tellen bleef hij op zijn rug liggen en keek toe hoe de rest van zijn team aan boord kroop. Daarna trok hij zijn flippers uit en borg die samen met de zuurstoffles op in de netten aan de zijkant: die hadden ze niet meer nodig. Terwijl de anderen zwijgend de rugzakken aan boord hesen, liet hij de motor over boord zaken.

Ze bevonden zich op tien kilometer voor de kust. De onderzeeër was te groot om hen dichterbij af te zetten. Francis was er zeker van dat niemand hen zag. De onderzeebootkapitein kende als geen ander de orders om zijn miljardenschip en bemanning niet onnodig in gevaar te brengen. In tegenstelling tot een kapitein van de oppervlaktevloot had hij geen